

MARKUSKYRKAN. Kan spika i kors på kyrkogolvet, knåda lera och bränna en lista med partnerns dåliga egenskaper hjälpa? Författaren Stig Larsson, som är kristen, blev positivt

Kyrkans

RITUAL Rekordmånga stockholmare skilde sig förra året. Svenska kyrkan förändras och inför nya ritualer. Kan spika i kors läka ett brustet hjärta? City bad en skeptisk Stig Larsson ta tunnelbanan till Björkhagen och delta i skilsmäso-mässan i Markuskyrkan.

Nu är det två år sedan jag och Natalie skilde oss. Det känns som om jag har kommit över det. Fortfarande skulle det nog kännas lite jobbigt om jag stötte på henne på gatan. Men om kanske ett halvår kommer det nog att vara helt okej. En känsla som kärlek är något som tonar bort. Lite grand som sorg.

Det finns nu en skilsmässoritual som förrättas i Svenska kyrkan. Då jag hörde det kände jag mig ganska kluven. Samma ängsliga 'jag-vill-vara-mer-populär'-attityd som har präglat Socialdemokraterna på senare tid, kännetecknar även kyrkan. Men å andra sidan, vi är rätt många som har skilt oss det senaste decenniet. Kan människor bli hjälpta i sin sorg, sin vrede, sin

”Kan människor bli hjälpta i sin sorg, sin vrede, sin vilshenhet – ja, då ska väl också Svenska kyrkan vara där.

vilshenhet – ja, då ska väl också Svenska kyrkan vara där.

Att göra någon glad, eller i alla fall lite gladare, är bättre än att göra någon ledsen.

Markuskyrkan ligger i Björkhagen. När jag kommer ut från t-banestationen noterar jag först att det är så tyst, jämfört med Lilla Essingen där jag bor. Ändå är det bara tre stationer från Gullmarsplan. Klockan är halv fem. Det har hunnit bli mörkt under resans gång. En klar och krispig kväll. Tydligt ser jag månen som nu är halv mot det klarblå ovanför en mörk tegelbyggnad.

INNE I KYRKAN träffar jag Ingela Bendt som har författat mässan jag ska delta i. I väntan på att den ska börja läser jag lite här och där i hennes bok "Skilsmässa. Ritualer vid separation". Många kloka ord. Framför allt uppfattar jag att hennes engagemang är äkta. Redan det gör mig mer positivt inställd.

För jag menar, jag är kristen och allergisk mot allt sånt här som luktar New Age.

Runt tjugo personer sitter där

Överraskad och kände en cirkel slutas.

FOTO: MAJA BRAND

FÖRÄNDRING. I seansen i tisdags ingick också att besökarna tände värmeljus och lade i två kärl med vatten, ett klart och ett svartfärgat.

FOTO: MAJA BRAND

nya skilsmässa

STIG LARSSON
är en av Sveriges
främsta författare och
dramatiker. Han separer-
ade för snart två år
sedan och bor på
Lilla Essingen.

då jag kommer in. Ytterligare några tillkommer. Tystnad. Allvar. Några är tårögda, någon rent av rödgråten.

Mässan inleds med att en kvinna lyfter upp en kruka som hon med ett kras släpper ner till att bli skärvor på det mattsvarta stengolvet. Så följer inspelade röster, omväxlande en mans och en kvinnas. Kort redogör de sina reaktioner på skilsmässan. För om du tänker efter, det finns ju oräkneliga sätt att reagera på en skilsmässa.

SÅ TRÄDER TVÅ präster fram. En manlig, Mats Eliasson. En kvinnlig, Ewa Munther. Det är böner som jag inte känner igen. Även psalmerna som vi sjunger är nya för mig. Jag får sedan veta att det är taizésånger, tillkomna i det franska klostret Taizé. Men trots att jag är konservativ när det handlar om såna här saker, kan jag inte hitta något stötande i dem.

Efter en halvtimme vidtar så den rit som Ingela Bendt utformar.

Det handlar om de fyra elementen. Nu känner jag av min reflexmässiga motvilja mot New Age. Men jag måste ju ändå kolla in vad det rör sig om. Till höger längst fram i kyrkan är två kärl utplacerade. Det ena är till hälften fyllt av svartfärgat vatten. I det

”
**Tystnad.
Allvar.
Några är
tårögda,
någon
rent av
rödgråten.**

andra är det vanligt, klart, genomskinligt. Meningen är att man ska tända ett värmeljus och få det att flyta omkring där. Ja, okej, som symbol för att lysa upp det mörka i ens själ är det inte så tokigt, tänker jag och tänker ett. En kvinna är före mig, men hennes ljus vickar till och slocknar.

Försiktigt ställer jag ner mitt. Jo, det lyckas, konstaterar jag lite nöjt och ser hur det flyter där. Snart i sällskap med några andra som också de lyser i det svarta vattnet.

JAG VÄNDER MIG om och går fram till vad jag till slut ser är några uppställda blöta lerklumpar. Jaha, det här ska föreställa jordens element. Men jag vill varken bli smutsig eller hamna där nere i jorden. Jag är, som ni säkert redan förstått, mycket vidskeplig. När jag nästa morgon läser hennes bok, förstår jag att meningen är att man ska göra sig en bild av sorgen i lera, att händerna ibland kan uttrycka det som orden är oförmögna till.

Och det ligger mycket i det. Utformar man någonting med sina händer är man mer tanklös. Det kan komma fram något som man tidigare inte har tänkt på.

Nästa station passerar jag bara som hastigast. Det handlar om luft. Man ska ge luft åt sin ilska och frustration. Men själv känner jag mig varken arg eller frustrerad. Så varför skulle jag ställa mig ner där och spika i en plank? Jag uppfattar det alltså som en massa utlagda plankor och inte som kors, som jag har hört att det skulle vara. Att slå in spikar i ett kors är ju som om man identifierade sig med någon av dem som spikade upp Kristus på korset. Och detta i en kyrka. Stötande, tycker jag. ”Tur att det i alla fall inte var kors”, tänker jag på väg ut för att tända en cigarrett och titta på det som ska symbolisera eldens element.

Men när jag nästa dag kontrollerar hur det var med den saken, visar det sig att det faktiskt var kors. Det säger väl något om hur ouppmärksam jag emellanåt kan vara.

ELD ÄR NÅGOT som jag inte vill be-fatta mig med. Jag tycker att det är obehagligt att människor säger att de brinner för något. Så jag står där och röker och tittar på när en kvinna böjer sig ner vid en marschall och bränner upp ett papper på vilket hon har skrivit något.

Ja, månen är verkligen halv i kväll, ser jag på nytt och kommer på att det kanske vore en idé att gå tillbaka till kärlen med vatten. Att avsluta seansen med att tända ett ljus i det klara vattnet. När jag kommer fram lyser det redan ett tjugotal värmeljus där. Jag är lite rädd att mitt ska vippa till och slockna. Inte darra på handen nu. Jodå, det flyter. Jag reser mig upp och tittar ner på de lysande värmeljusen och konstaterar att visst är det vackert. Och vidare, på väg tillbaka till min bänk, att det också fanns något vackert i min impuls. Det var som om någonting i och med det slöts.

redaktion@city.se 08-586 222 60